

*

*

Момиченцата послушали леля си, макаръ, че ги било страхъ. Не се минало много врѣме, чули, че овцетѣ така силно тичали изъ кошарата и звѣнцитѣ имъ дрънкали, като че нѣкой ги гони.

Момиченцата бързо отишли при леля си и съобщили ѝ това. Леля имъ казала:

— Ахъ, лелини момиченца, вѣрвайте ме, това не е на добро. До година на нѣкого отъ насъ камбанитѣ ще звѣнятъ; нѣкой ще умрѣ. Види се, че ще бѣда азъ, защото съмъ доста живѣла и съмъ най-стара отъ всички ви въ къщи . . . Я идѣте втори пѣтъ и пакъ послушайте, какво ще чуете!

Момиченцата тръгнали пакъ, но синътъ на баба Стана ги изхокалъ, защото той не вѣрвалъ въ такива лъжливи работи, противни на Бога. Но тѣ се иземѣли на неговитѣ думи и пакъ отишли да слушатъ на кръстопѣтя.

Сега много не чакали; тѣ чули, че въ съсѣдната къща нѣщо силно изпрѣщѣло. Момиченцата се завърнали скоро и съобщили това на леля си.

— Охо, лелини момиченца, проговори засмѣно баба Стана, това е добръ знакъ, защото мирше на сватове, и вие ще бѣдите между тѣхъ. Но идѣте още веднажъ и послушайте, какво друго ще чуете!

Момиченцата отишли на кръстопѣтя и трети пѣтъ, но едвамъ що пристигнали тамъ, чули, че къмъ полето се чува хорово пѣние, като че пѣятъ десетъ момци наедно.

И това съобщили на старата си леля, а тя уплашено извикала:

— Ахъ, зло, та зло! Това не показва на до-

*

*